

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 60 kr., za četrt leta 80 kr. — Naročnina se pošilja upravnistvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice, št. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr.

Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi so ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Vabilo k naročbi.

Z novim letom prične „Slov. Gospodar“ svoj XXI. tečaj; prosimo torej dosedanje p. prijatelje in naročnike „Slov. Gospodarja“, nam ostanejo še za naprej zvesti ter obnove svojo naročbo o pravem času.

List stane za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 60 kr., za četrt leta pa 80 kr. Naročnina pošlje se najlezje po poštnih nakaznicah in vzprejema jo „upravnistvo Slov. Gospodarja“ v tiskarni sv. Cirila koroške ulice št. 5.

Kdor je bil že dosehmal naročnik „Slov. Gosp.“, olajša močno upravnistvu delo, če prilepí staro adresu ali vsaj številko, ki stoji na desni strani njegove adrese, pripiše svojemu imenu, kedar obnavlja naročbo.

Upravnistvo „Slov. Gospodarja.“

V morje večnosti!

Leto 1886 gre h koncu, le samo nekaj ur še, pa že smemo reči, da je leto 1886 bilo. Večnost je morje, veliko žrelo, ki je vedno odprto a kar enkrat požre, tega ne izpusti več nikoli. Isto velja za tekoče leto, nazaj se nam ne povrne tudi nikoli več.

Človek pa se torej nehoté vpraša: kaj mi je to leto bilo, kaj mi je prineslo ali morebiti tudi odneslo? Ako naj damo odgovor za naše bralce na to vprašanje, odgovora za njih vse posebej, pač priznamo radi, da tega nismo v stanu. Ta odgovor bode skorej gotovo pri vsakem drug, pri enem bode dober, pri drugem slab, pri tretjem srednji — enak bode malokje.

Skoraj vsak si je kaj s kraja tega leta obetal, marsikdo pa se je tudi česa bal, mi bi pa zato želeli, da je uni, kar si je obetal, tudi učakal, ta pa, da je srečno prestal, česar se ni ogniti mogel, saj želimo vsem le srečo.

Da se je to, tako po večjem, tudi našim bralcem izgodilo, za to imamo dosta upanja. Letošnje leto se je bilo namreč že v naprej razupilo ter se je celemu svetu neko gorje na-

povedalo, ker je bila v njem nenavadno pozna velika noč in vsled nje tudi drugi prazniki. Hvala Bogu, to gorje se ni izgodilo. To leto ni bilo dobro, ali tudi hudo ni bilo.

Gospodarji so s tem letom še skorej vsi kolikor toliko zadovoljni. Bogatih pridelkov sicer niso nikjer imeli, povsod se je več v spomladi kazalo, kakor se je poleti ali jeseni spravilo. Pri zrnju so brž povsodi zaostali, tako tudi pri vinu, le tu in tam so imeli dobro branje, iz večine pa je letos vina manj in tudi redko kje doseže lansko. Kjer imajo sadno drevje in kjer je bila letos vrsta za-nj, tam se jim je obneslo dobro in jim je marsikak goldinar vrglo. V tem pa leži za gospodarje resni opominj, naj gledajo na to, da si oskrbé sadnega drevja, ako imajo sveta, ki je količak ugoden za tisto. Njim, gotovo pa bode njih otrokom kedaj to na hvalo.

V sveti katoliški cerkvi je bilo tudi to leto veliko življenja. Imeli smo sveto leto in so se vsled tega po vseh škofijah obhajale posebne, izredne svečanosti. Kat. ljudstvo se je bilo, rekli bi, skoraj čez navado teh poprijelo in tako je dobil duh katoliške vere na novo in več moči. Sv. Oče so sklenili mir z Nemčijo, z železnim Bismarkom ter je sedaj ondi novo, veselo življenje nastalo. Zatirali so bili skozi dolgih 15 let sv. kat. cerkev, toda zatrti je niso. Naj bi bili še tako radi to dognali, višja, božja moč, ki jo drži, vidi se, kakor že prej sto- in stokrat drugod, tudi v tem boju svete cerkve z Nemčijo. Boj je bil golobice z orlom.

Na političnem obzorju viselo je celo leto megel in meglic, toda hvala Bogu plohe, vojske ni bilo. Še celo tačas, ko se je pri Bolgarih prekucivalo, ni se dala stara Evropa djati iz svojega miru ter je pustila Bolgare na miru, češ: kakor so si skuha juho, tako pa jo naj posrebajo. Na tej svoji juhi pa še sreba jo le-ti vedno in nič še ji niso do dna. Knez Battenberški biva pač izven njih meje, toda ni še

dognano, če ga še kedaj ne prosijo, da se k njim povrne.

Te prekucije in pa napete strune tam med Francozi in Nemci, tu med Angleži in Rusi — vedno je bilo strahu, da kje katera počí ter h krati zabrení vrišč vojske. Doslej še držé vse in pravi se, da stari nemški cesar, mož, ki ima že 90 let na ramenih svojih, ni brez vseh zaslug v tem oziru. O pravem času jim namreč skrbi za olje ter jih še tako vtrdi za nekaj časa. Ali pa se mu posreči to še tudi v novem letu, težko se reče in potlej mož je star, čez noč ga lahko zmanjka in čisto lahko se izgodi, da mu zapojó topovi pol evropskih držav „salve“ v grob, ko ga ne bodo še prav zagrnili.

Kar se tiče doma, politično naše življenje ni veliko prida. Grof Taaffe še sedi trdno na svojem stolu in desnica v drž. zboru ne pusti liberalne levice blizu njega ter se boji, da mu kje ne prevrne stola. Grof sam pa boža liberalno gospodo in ni mu žal za breco, če jo more dati kje komu na desnici. Štajarsko je še posebno tako srečno, ter se počuti liberalna nemška večina pri nas tudi v dobi grofa Taaffe izvrstno in se huje, kakor poprej, rabi svojo moč zoper nemške konservativce in zoper slov. ljudstvo. Grofu pa je malo mar za njih in isto tako za naše upitje, češ, da bomo že tiho, kedar se bomo dovolj naupili. Prav, toda tiho pa bomo potlej tudi, kedar bode vrsta na grofu, da upije. Tu pride le na poskušnjo.

Iz vsega tedaj, kar vzamemo iz leta 1886 v novo leto seboj, nam je le malo po volji, vendar pa nas tolaži lahko to, da je slovensko ljudstvo pri nas in poprek tudi v sosednjih deželah sedaj že trdno ter se ne dáje lahko več tujcu za podlago. Občine, ki so še v rokah nemškutarjev, postale so že redke in še v taciñ ne manjka narodnih mož, to pa nam daje upanje, da se tudi te še prej ali slej otresó tujega jarma. Njim tedaj in vsem ljubim bralcem našim „veselo novo leto!“

Iz porotnega sodišča v Celju.

(Dalje.)

Sprva so se zazlišali prvi štirje zatoženci, kateri so jeden za drugim odlično trdili, da so nedolžni, in od katerih je vsaki za se iz nova ponavljal kaj je Tomaž Danjko koncem septembra pred njimi govoril. Vsaki je ostal pri svojih besedah, Maršink, Mlakar in Sprah so rekli, da se je vse to zgodilo okoli štirih popoldne, potem jim je dal rajni piti vsakemu po 2 kupci vina, le Ročšek Boštjan, kateri je v preiskavi povedal, da se je stvar vršila menda okoli edenajstih popoldne, je djal, da je tisti dan že zjutraj od doma šel, da ni slišal zvoniti poldne, da tudi nič ni jedel ko

kos kruha, katerega je pri sebi imel, in da je bil takrat, ko so bili z Danjkom pod hruško, gledal na svojo uro, katera je resnično kazala 11, in da je zatorej tudi mislil, da je bilo ob edenajstih, in tako pri sodnji prvokrat povedal, zdaj pa vé, da se je zmotil, ker je ura prav za nič, in nikoli ne kaže prav. Na vprašanje, kako je solnce stalo, ko je bil dotični pogovor, zatoženi reče, da je že bilo precej na zapadnem kraju, in sploh napravi ta zatoženec utis nekaj na duhu bolj siromaškega pa prav prostega in poštenega človeka, in konstatuje se tudi iz sodnijskih aktov, da še nikoli ni bil kaznovan.

S tem pojasnilom pa je odpadel edini pravi sum, kateri je vladal nad prvimi štirimi zatoženci, da ne bi bili resnično doživeli ovega dogodka koncem septembra 1885, kakor so ga pričali dne 28. prosinca 1886 v Ptuj.

Sprah Jakob pravi, da je po smrti Tomaža Danjkota slišal, da prihajajo eksekvirat in prodajat Danjkovo zapuščino; zato je stopil začetkom prosinca 1886 k Janezu Ceveku, ter mu je povedal o Danjkovi oporoki. Cevék ga je izprašal na tanko, je napisal imena od vseh štirih prič na listek, ter mu velel nesti ta listek Andreju Sakelšek, da bo izvedel, da je njegov sin gospod Štefan dedič ove zapuščine.

Sprah je šel z Mlakarjem z listekom v Sakelškovo hišo, gospodarja ni bilo doma, zatorej je povedal vse ženi v pričo 18 let stare hčeri, ter je tam pustil listek. Vse to tudi potrdi Janez Cevék.

Andrej Sakelšek, 52 let star posestnik, nekaznovan, oče šestih otrok in zapriseženi cenilni mož za c. kr. Ptujsko sodnijo pravi, da je bil najboljši prijatelj rajnega Tomaža Danjko-ta. Tudi Danjko je bil cenilni mož, in obilokrat sta skupaj hodila na cenitev, in mnogokrat je rajni bil povedal njemu, da bo največ od zapuščine zapustil njegovemu sinu Štefanu, ker ga je imel prav rad.

Ko je zatorej od svoje žene slišal, da sta Sprah in Mlakar prišla povedat, kakšna je oporoka, je moral to popolnoma verjeti, pa je še sam šel izprašat vse štiri priče, če je stvar resnična, in ko so mu vsi potrdili, da je vse istina, je naprosil učitelja gosp. Šimona Šalamona, da mu je napravil prošnjo na c. kr. sodnijo Ptujsko, naj zaslišijo imenovane 4 priče.

Naučil ni ničesar prič, tudi jim ni nič obljubil ali plačal, in niti nobenega človeka, ki bi to trdil, — zato ne vé, kako more pisano biti kaj takega v zatožbi!

Janez Cevék pravi, da so ga tisti štirje priče, — današnji zatoženci — prosili tisti dan, ko so morali iti v Ptuj pričat, vsaki za 20 kr za pot in za to, da si morejo kruha kupiti v mestu. (Dalje prih.)